



Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Quæ Meditationes Complectitur circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædicationis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

50. De eo qui incidit in latrones, & cuius curam Samaritanus suscepit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO L.

DE EO QVI INCIDIT IN
Latrones, & fuit à Samaritana
no adiutus.

PUNCTVM I.



INTERROGANTI legisperi-
to Christum Dominū, quis
esset eius proximus, vt illū
sicut seipsum amaret, re-
spondit Christus hac para-
bola aperiens in illa com-
passionem, quam ipse ha-

buit de peccatoribus: Homo, ait, quidam des-
cendebat ab Ierusalem in Iericho, & incidit in
latrones; qui etiam despoliauerunt eum: & pla-
gis impositis abierunt semiuivo relicto. a Luc. 10. 30

CONSIDERANDVM hic primò, quis iste sit
homo, & qui illi latrones, quibus bonis illum
spoliarint, quæ vulnera illi inflixerint, & quâ
ratione semiuuus aut semi mortuus reman-
serit?

HIC homo est quilibet filius Adam terre-
ni, qui exemplo sui patris, cum esset in gratia
& amicitia Dei; ac porrò designatus hæres ci-
uitatis cęlestis Hierusalem, sensim ab eo statu
cadit, inclinans se ad bona miseræ huius & in-
constantis mundi, quem Iericho, qui lingua in-
terpretatur, significat. Huius lapsus siue de-

I.

census initium est, affici erga res huius mundi aliquo modo inordinato, & occupari nimium in negotiis terrenis.

II.

H V I C homini occurrunt in itinere isto dæmones, qui sunt latrones, prædones & hostes nostri, qui suis tentationibus & iniquis suggestionibus, nunc aperte nunc ex insidiis, & fraudibus nos conantur perdere: ad quod sæpè vtuntur visibilibus hostibus, qui sunt hic mundus & caro: hoc est impij, qui viuunt in mundo, & carnis nostræ appetitiones, Is autem dicitur incidere in manus eorum: qui infelicitè eorum suggestionibus dat locum, & culpam admittit, quam læthalem vocamus.

III.

BONA, quibus miser ille spoliatur, sunt Dei gratia, septem spiritus sancti dona, charitas cum infusis virtutibus, quæ semper illam comitantur: nominatim verò quosdam spoliant castitate, alios humilitate, alios patientia, temperantia, obedientia, & similibus: & interdum eò peruenitur, vt etiam Fide spolient, & præcipitent in peccata infidelitatis; & etiam spe, eos in desperationem præcipitantes: quia id omninò conantur hostes, vt spolient ac destruant quicquid à Deo habemus iuxta illud Psalmi: *exinanite*

b Psal. 136. 7 exinanite vsque ad fundamentum mea.

IV.

VVLNERA & plagæ quæ infliguntur, sunt illa dāna, quæ in potentiis nostris relinquunt. qualis ignorantia intellectus obscurati eorum

rum

eorū tenebris; debilitas liberi arbitrij, quod debile manet ad resistendum vitii; impetus inordinatus appetitionum & perturbationum, quæ trahunt ad terræna: Totque plagas iudicatur quisque accepisse quot ignorantias, passiones, & peruersas inclinationes habet.

Hac ratione manet iste miser homo semiuiuus, quia solum illi remanet lumen fidei, aut rationis tantum naturalis; sed manet idem etiam semimortuus, quia propè est ut æternum moriatur. His benè consideratis, fagam me esse infelicem hunc hominem, de quo est hæc parabola: & deslebo meum infortunium. Ego enim sum qui neglexi conseruare gratiam, quam Deus mihi dedit in baptismo, quia ad bona huius vitæ delectabilia me inclinaui; Ego incidi in manus dæmonum hostium meorum, idque mea culpa: nam *si ego illis restitisssem, ipsi fugissent à me:* & , si ego Deum & Angelos in meum auxilium vocasssem illi ad defendendum accurrissent: tamenim plenum est hoc iter Angelis, qui nos custodiunt, atque dæmonibus qui nos oppugnant: immò (vt Propheta Elifeus dixit:) *d plures nobiscum sunt, quàm cum illis.* O me miserū, qui passus sum me ab his hostibus spoliari, cum potuisssem ab eis me defendere! heu mihi, qui amisi gratiam Dei, & eius dona cœlestia! ò quot plagas, quot vulnera in anima mea accepi, *e à plint a pedis vsq; ad verticē* capit is nō est in me sanitas. Nō est potentia, nō

V.

c Iac. 4. 7.

d 4 Reg. 6.

16.

e Isa. 1. 6.

est sensus, qui propriam non habeat plagā, & perversam inclinationem; & quamvis aliquid vitæ super sit, plus tamen sum mortuus, quam vivus; & in periculo mortis æternæ. O Deus æterne, aspice hunc miserum oculis misericordiæ, & gratia tua illi subveni, priusquam vitam finiat infelicitè.

PUNCTVM II.

a Luc. 10. 31.

ACCIDIT autem, a vt sacerdos quidam descenderet eadem via; & viso illo, præterijt. Similiter & Leuita, cum esset secus locum & videret eum, pertransijt. Samaritanus autem quidā iter faciens venit secus eum; & videns eum misericordia motus est. In hoc puncto considerandum est, qui sint Sacerdos iste & Leuita, qui, etsi vulneratum hominem viderunt, nullo remedio adhibito, pertransierunt; & quisnam ille sit Samaritanus, qui curam eius gessit.

- I. PRIMVM Sacerdos & Leuita eos homines hic nobis repræsentant, qui etsi in aliqua dignitate & sublimi loco sint constituti, non tamen sufficiunt, vt peccatori remedium adferant; ideoque tanquam progredientes ulterius, illum sine remedio relinquunt; nam quamvis oculos habeant ad eius miseriam cognoscendam, non tamen in seipsis habent vires & facultatem vt illi possint, subuenire. Præterea sunt qui non multum tangantur cōpassione malorum alienorum; quia proprijs commoditatibus sunt nimium immerfi; alij

pro-

propterea auxilium non ferunt, quia satis habent, quod secum agant; & se à latronibus, ipsos in itinere inuadentibus, defendant, timentes, si hęreant alterius, qui vulneratus est, causa, se quoque vulnerandos & casuros. Denique nulla pura creatura huic miserabili potest succurrere, aut eius vulnera sanare: ideoque nisi è cœlo illi veniat auxilium, necessario tandem peribit.

SAMARITANVS, qui misericordiã & compassione fuit motus, est verbum æternum Filius Dei viui, custos & protector desertorum, hoc enim significat Samaritanus. Hoc verbum diuinum videns periculum, & desertionem nostram, voluit ex cœlesti Hierusalem in hũc mundum descēdens fieri homo, & viuere more hominum, ambulans per easdem vias, per quas alij homines, sed sine peccato, quamuis conuersfaretur & accederet ad peccatores: quam ob causam peccator fuit habitus, & Samaritanus, quod apud Iudæos erat in horrore: sed nihilominus beneuolos semper conicit oculos in quemcunque peccatorem, quem videt gratiã suã spoliatum, & dæmonibus subiectum, cum periculo æternæ suæ damnationis. O benignissime Samaritane, Deus & homo vere, custos & protector eorum, qui nec sciunt, nec possunt se custodire! quis nos à tot hostibus & periculis potuisset defendere, nisi tu nos custodires? *Nisi enim Dominus custodierit ciuitatem frustra vigilat qui custodit eam.* Quid fuisset de nobis miseris, nisi tu mi-

II.

Ioan. 8. 48.

Psal. 126. 2.

seriæ nostræ fuisses compassus? Moyses transijt cum toto statu sacerdotum & prophetarum antiquorum, nec potuerunt infirmitati nostræ mederi: quia & ipsi infirmabantur, & eadem indigebant curatione. Transijt & genus Scribarum & Phariseorum, qui vt superbi & duro corde, nulla eorum commiseratione tangebantur, qui erant in peccato: sed tu piissime Samaritane, de coelo descēdens transiēsiensque per hunc mundum, d*d Act. 10. 38* *pertransiisti bene faciendo & sanando omnes oppressos à Diabolo.* Gratias tibi pro misericordia nobis exhibita, remedium adferendo nostræ miseræ, quæ omnino sine remedio permanisset, nisi magna tua misericordia illi succurrisset.

PUNCTVM III.

a Luc. 10. 34.

ET *appropians a alligauit vulnera eius, infundens oleum & vinum: & imponens il lum in iumentum suum, duxit in stabulum, & curam eius egit. Et altera die protulit duos denarios, & dedit stabulario, & ait, curam illius habe: & quod unque supererogaueris, ego, cum rediero, reddam tibi.*

CONSIDERANDVS est hic modus, quo diuinus hic Samaritanus nostri misertus est, & innumera bona quæ nobis contulit, quia eius misericordia infinita non sistit in sola commiseratione, nec solis verbis contentus est; sed opera exhibet infinitæ charitatis.

PRIMUM itaque appropiauit ad vulneratum, nisi enim ipse quæsitum venisset peccatorem, non potuisset peccator illum quære. O amantissime IESU, fateor me instar filij prodigi, ex domo tua exiuisse, & procul à te discessisse, & in tantam miseriam propterea incidisse, vt in terram prostratus, pedes non habuerim ad surgendum, & te quærendum, vt mihi remedium afferres; sed charitas tua præuenit me, ac visitauit, sanctas suggerens inspirationes, & appropians mihi pulsibus internis, & tangens ipsum cor meum eo fine & desiderio, vt illud omninò curares: gratias tibi Domine quod appropiaueris ad me, cum ego procul à te discessissem.

DEINDE alligauit omnia vulnera eius, nullo non ligato aut non curato relicto: sed quo linteo, aut quibus fascijs illa ligauit? O Medice piissime, qui nostrum sanguinem recipis, & nostrorū peccatorum fluxum intercludis, perturbationumque nostrarum impetum purissima gratiæ tuæ, charitatis, & ceterarum virtutum, quas nobis communicas, vitta constringis, vt animas nostras iustifices; præteritas omnes culpas, expurges, & quæ euenire possent, præueniendo impediās. O quàm es in nos misericors, qui a deo fuisti in te ipsum seuerus! permittens te ob nostras culpas horrendis plagis vulnerari, crudelibus funibus ligari, & clauis durissimis acutissimisque cruci affigi. Per vulnera tua te supplex oro, vt mea curare digneris; & per tua illa

feue-

I.

II.

seuerissima vincula peto, me quoque ita ligari; ne vnquam amplius carnis libertatem recipiam, aut ad vitia relaxer; sed firmissime virtutes omnes amplectar.

III.

TERTIÒ infudit in vulnera oleum & vinum: quia nobis applicat efficacissima sacramenta, misericordia, & virtute cœlesti plenissima, quibus nos vngens, sanitati restituit, confortat, nutrit, & cor nostrum exhilarat. O Samaritane dulcissime, quàm benè tibi è cœlo descendens prospexeras, siquidem ita in promptu habuisti nostrorum vulnerum remedium, sacramenta enim, quæ instituisti, quid sunt aliud, quàm vasa olei gratiæ, & vini charitatis? quam nostris vulneribus infundens, illa sanantur? Vnge me Domine hoc oleo lætitiæ; conforta me hoc vino spiritus: & sana me, vt sanum me totum consecrem & offeram in obsequium eius, qui ad eò beneuolè mea vulnera sanat. Aliud quoque antidotum nobis applicat, verbum scilicet Dei, & ipsam diuinam Scripturam, quæ oleo vinoque redundat, veritatibus scilicet blandis ac beneuolis, quæ comiter & blandè ad pœnitentiam alliciunt; & alijs duris & asperis, quæ terrent, urgentque ad peccatorum dolorem ex timore concipiendum: & vtrisque permouet nos ad varios affectus desideriaque sancta, quibus nostram salutem negotiamur.

IV.

QUARTÒ, nec his contentus fuit, sed cum egroti tantam debilitatem aduerteret, vt propriis pedibus non posset incedere, eum im-

fuit

posuit in iumentum suum: quia super sanctissimum suum corpus imposuit onera peccatorum nostrorum; & inspirationum suarum subsidii nos adiuuat, ducitque tanquam pedibus alienis per viam virtutum, sic reddens suauis iugum suae legis, & praceptorum eius obseruationem.

PERGENSQUE in sua misericordia educit infirmum ex via, in qua prostratus iacet, hoc est ex occasionibus & periculis peccandi; & eum in apto decentique hospicio constituit, in Catholica scilicet Ecclesiae gremio, vbi necessaria omnia illi suppetent, ad integre conualescendum, & sanitatem magna securitate & iucunditate recuperandam: cuius ipsemet amantissime curam agit, parentis instar illi prouidet atque indulget. O infinita IESU charitas, quas tibi referre possum gratias pro tot fauoribus, & indulgentia tanta mihi tam amanter impensis? Angeli omnes te propterea laudent, & anima mea liquecat in tuis laudibus. Sis benedictus propter oleum & vinum, quibus mea vulnera sanas; milliesque sis benedictus, ob tantum subsidium meis imbecillitatibus submissum; & centies millies, quod me à tot periculis erueris, & in gloriosissimo Ecclesiae tuae hospicio constitueris; ac millies millies sis benedictus, quod me à mundi vanitate & secularibus negotijs eductum, in securissimo Sacrae Religionis diuersorio (quod intra Ecclesiae tuae moenia situm est, ad recipiendos in eo quos ad altiores perfectionis gra-

du-

V.

duſ prælegiſti) manu tua benigniſſimè collocaueris.

VI.

DENIQUE aſcendens hic Dominus ad cœlum, & ſecundū humanitatem ſeſe nobis ſubtrahens, (quanuis noſtri curā nec ſic depoſuit) commiſit tamen Stabulario, ſuo videlicet viſibili Vicario, omnibuſque Eccleſiæ Prælatiſ, & Religionum ſuperioribuſ, vt huiuſ infirmi curam gerant: cuiuſ cauſa duoſ illiſ denarios tradit, quidquid videlicet ad infirmiſ integram gubernationem & curationem eſt neceſſarium: Offert enim illiſ virtutem & ſcientiam; gratiaſ ſanctitatiſ; & gratiaſ gratis dataſ in vtilitatem aliorum: Poſtatem Ordiniſ, & Iuriſdictioniſ: ſimulque committit, vt ex parte ſua hiſ addant quicquid poterunt, in vtilitatem infirmi; non contenti ea adhibere, quæ præcepti ſunt; ſed multa etiam præſtent, quæ ſunt ſupererogationiſ, & gratiæ: nam cum redierit iudicare; omnia, quæ in infirmi vtilitatem præſtiterint, ſe illiſ redditurum. Hic, Deus meus, deficio ſenſu; nec ſcio quid dicam: niſi vt te in ſilentio laudem ob miſericordiæ magnitudinem, & paternam prouidentiam, quam de indigentibuſ geris; & vt Maiſtati tuæ ſupplicem, vt Eccleſiæ tuæ Prælatiſ efficaciter ſuggeraſ, vt omni fidelitate & ſolicitudine præſtent, quæ à te in commiſſiſ habent: vt, cum ad iudicandum redieriſ, inueniaſ integre ſanoſ & valenteſ eoſ, qui infirmi & peccatores illiſ commiſſi fuerant: ipſoſ verò Præ-

latoſ

latos plenos multis meritis in muneris sui administratione.

PUNCTVM V.

VLTIMÒ expendenda est Parabolæ conclusio: Nam interrogauit Christus Legisperitum: *a Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi, qui incidit in Latrones? Illumque vt talem dilexit: ille ait Qui fecit misericordiam in illum: & ait illi IESVS: vade, & tu fac similiter.* In quo multo adhuc magis splendet infinita huius Domini charitas.

a Lus. 10. 36

Primum, quòd velit nos omnes inuicem ita diligere, vt vicem infirmorum doleamus; misericordiã in alterutrum vtamur; necessitatibus tam corporis, quàm spiritus subueniamus, vt hic fecit Samaritanus: qui est alienigena, commiseratione tamen vulnerati Israëlita præ Sacerdotibus & Leuitis eius Nationis tactus est. *Deinde*, quòd tacitè sese nobis proponat exemplũ; vt sicut ipse per Samaritanum significatus, misericordiam nobis exhibuit; sic nos ad inuicẽ exhibeamus. *Aspicite* quid ego infirmo huic peccatori fecerim; & idem vos mutuò præstare, subueniens quisque quoad poterit alterius corporis & animæ necessitatibus. Nec parci in hoc sitis, sed liberales; multò etiã plura præstãtes, quàm præcepto teneamini; sicut ego incomparabiliter plura vestri gratiã præstiti, quàm fuisset vobis

necessa-

necessarium : in hoc enim volo respondeatis
 amanti, quo ego vos prosequor. & cum ego re-
 diero ad iudicandum, reddam vobis quicquid
 feceritis, liberalissimè *b mensuram bonam, &
 coagitatam, & supereffluentem in sinū vestrum.*
 O dulcissime Saluator, ego ex gratia tua sta-
 tuo, proximos meos diligere, sicut tu nos di-
 lexisti; eorum misertus, sicut tu nostri miser-
 tus es: ut sic te, cui tantum debeo, imiter iuxta
 tuam voluntatem: cui sit honor & gloria in
 secula. Amen.

MEDITATIO LI.
DE SERVO QUI DECEM
millia Talenta debebat Do-
mino suo.



HÆC Parabola est veluti
 exemplar quoddam vi-
 uum liberalissimæ DEI
 misericordiæ in condo-
 nandis iniurijs etiã plu-
 rimis & grauib; & simul
 horrendæ duritiei homi-
 nis nolentis illatas sibi à proximo etiam par-
 uas & paucas condonare. & utroque nomine
 erit materia huius Meditationis.

PUNCTVM I.

a Matt. 18.
 27.

ASSIMILATVM est a regnum cælorum ho-
 mini Regi, qui voluit rationem ponere
 cum seruis suis, & cum cœpisset rationem
 ponere,